

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم. سلام حضرت رب العالمین بر شما: استاد عزیز، در میان این همه علم، کثرت، انسان، خلق، آفاق، تجلی ها و... چه کنیم که مثل شهدا لذت عشق با خدا را ببریم، وقتی گریه می‌کنم سبک میشم و حتی لحظاتی نشاط توجه خدا را به خود دارم، اما نمی‌دانم در این هیاهوی عالم چرا از تنها دارایی خودم یعنی خداوند متعال، هی غافل میشم و مردگی و افسردگی خود را می‌بینم! چرا شهدا این عشق و فنای در عشق خود را یک شبه پیدا کردن؟ چرا برای ما نیست؟ چرا دفاع مقدس با آن شدت حضور و ظهورش را همیشه نمی‌بینیم؟ من خدا را با تمام اسماء حسنی_یش می‌خواهم همه اش را. اهل البیت را با تمام وجودشان و فله الاسماء حسنی_یشان. در این فضای آلوده غرب خسته شدم. نمی‌دانم چرا حججی ها توانستند فنای در هست خود شوند اما بنده حقیر ذلیل نه!؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بیشتر به حقیقت انقلاب فکر کنید و رهبری را به عنوان مظهر نور حضرت مهدی «عجل‌الله‌تعالی‌فرجه» مدّ نظر داشته باشید تا افقی از حقیقت در مقابل شما گشوده شود و اینجا ست که عطش هرچه بیشتر نزدیک شدن به نور حقیقت، بی‌تابی و شوق و اشک به صحنه می‌آورد. موفق باشید